

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Stephanie Burgis Samphire

THE GIRL WITH THE DRAGON HEART

Text copyright © Stephanie Burgis Samphire 2018

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavastvo

ISBN 978-86-10-03040-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEFANI
BERDŽIS
SAMFAJR

DEVOJČICA SA SRCEM ZMAJA

Prevela Zvezdana Šelmić

 vulkančić

Beograd, 2019.

*Za Olija Samfajra.
Volim te više i od priča!*

1.

Bio jednom jedan prelep, prljav i uzbudljiv grad pun ljudi, čokolade i mogućnosti, i devojčica tako neustrašiva i odvažna da...

Ne, čekajte malo. Ja sam oduvek umela da pričam dobre priče, ali ovog puta želim da vam ispripišem istinu.

A istina je da je, ovaj jedan put, moj stariji brat bio u pravu: nije bilo pametno da prihvatim izazov princeze prestolonaslednice. Devojčica od trinaest godina, s obale reke, bez doma i bez ikakve škole, krenula je da se petlja s kraljevima, da se nadmudruje s osvetoljubivim vilenjacima i brani čitav grad? Svako u Zmajogradu mi je rekao da je to besmisleno.

Ali postoji nešto što sasvim sigurno znam: ako imate hrabrosti da ispričate svoju priču, možete promeniti svet.

„Gledajte!“ Gurnula sam vrata koja vode u kuhinju najbolje čokoladne kuće u Zmajogradu i zamahala tek odštampanim reklamnim letkom – jednim od nekoliko stotina koji će do noći početi da kruže gradom. „Moje najnovije remek-delo! Slobodno mi se klanjajte, divite i zaspite me zlatom!“

Glavna čokolatijerka stajala je za najbližim stolom i mešala nešto što je divno mirisalo. Samo je prevrnula očima. „O, divno!“, rekla je Marina. „Ponovo si napisala gomilu gluposti o nama! Kao da već nemamo dovoljno mušterija!“

Vrata iza mene su se ponovo otvorila i užurbano je ušao šef sale Horst, a mršavo smeđe lice bilo mu je puno zanimanja. „Pokaži mi, Silke.“

Veselo sam se naklonila i pružila mu moje delo, a onda sam zavukla ruke u džepove okrpjene jarkocrvene jakne i čekala klateći se napred-nazad.

Počela sam da nosim mušku odeću pre mnogo godina, iz praktičnih razloga. Pantalone, umesto suknje koja se upliće u noge, omogućavaju mi da trčim brzo kao vetar, čak i kroz najprometnije gradske ulice. U običnoj tamnozelenoj jakni i pantalonama, s belom kravatom i zelenom kapom preko kratke crne kose, mogu da se utopim u gužvu kad god poželim. Ali danas nisam želela da bežim niti da se sakrivam. Danas sam bila spremna da se šepurim kao paun i da uživam u zasluženim nagradama.

Kuhinja je stvarno fenomenalno mirisala.

Pružila sam ruku ka najbližoj činiji, ali me je Marina istog trena pljesnula po ruci; prsti su joj bili svetli i topli na mojoj tamnosmeđoj koži.

„Ne pipaj to! Nije još spremno! Eno“, pokazala mi je susedni sto, gde se osam prekrasnih čokoladnih kremova – moj omiljeni slatkiš – hladilo u staklenim činijama s visokom nožicom. „Uzmi jedan, i požuri“, rekla mi je sa smeškom, „pre nego što prsneš od samozadovoljstva.“ A onda se namrštila. „A potom ćeš mi pokazati šta si ovog puta napisala o nama.“

Znala sam da će ipak hteti da pročita moj letak! „Evo!“ Pevušila sam dok sam vadila primerak iz džepa jedva malo

isflekanog prsluka, pravog blaga koje sam iskopala na bratovoj tezgi kraj reke. „Donela sam jedan i za tebe, Aventurina.“ Namrštila sam se i osvrnula po jarko osvetljenoj kuhinji, gde su zrna kakaoa zveckala pržeći se u rerni uz prijatni domaći zvuk. „A gde je Aventurina?“

Šegrtkinja u *Čokoladnom srcu* je bila najžešća i najdivnija devojčica koju sam ikada upoznala... i to ne samo zbog nekih neobičnih moći. Aventurina je i glavni razlog što sam našla posao u *Čokoladnom srcu*: svoj prvi pravi pošten posao, u pravoj i uglednoj čokoladnoj kući, u koju dolaze najuticajniji ljudi iz grada. Ovo je bila prava prilika da pokažem svetu šta sve umem, a ja sam čvrsto rešila da tu priliku iskoristim i hrabro zakoračim u veliku i slavnu priču o mom životu... u kojoj neću doveka spavati u šatoru kraj reke.

Ali čemu ovaj moj poslednji uspeh kad moja najbolja drugarica nije tu da ga vidi?

„Poslala sam je na pijacu“, rekla je Marina i izvukla letak iz moje ruke. „Treba nam još šećera. Jutros su mi podvalili šuplju glavu šećera pa sam poslala Aventurinu da im objasni da nije valjala i da joj je zamene drugom.“

„A ti si poslala Aventurinu?“ Zapanjeno sam je gledala. „Potpuno samu?“

Marina je slegla širokim ramenima dok je gledala novi letak. „Ona je šegrt, zar ne? Mora da nauči sve delove posla. Možda neće odabrati najbolji šećer iz prve, ali...“

„Ma kakav crni kvalitet šećera!“, prekinula sam je. „Šta ako budu grubi ili bezobrazni prema njoj kad pokuša da zameni šećer, pa joj pukne fitilj?“

Marina me je samo pogledala i nasmešila se široko i zlobno. „Onda će ti prevaranti naučiti da više nikad ne pokušaju da nas prevare i poture loše sastojke, zar ne?“

„Auh!“ Morala sam da zažmurim od ljutnje.

Zar niko u ovoj čokoladnoj kući ne razume značaj dobrih odnosa s javnošću?

I bez toga mi je dovoljno teško da reklamiram čokoladnu kuću čiji čokolatijer odbija da izađe iz kuhinje i razgovara s mušterijama – Marinu je nemoguće naterati da bude učtiva ni prema kraljevskoj porodici – ali pomoću Aventurinine tvrdoglavosti i mojih govorničkih veština, uspele smo da nekako prevaziđemo tu ozbiljnu prepreku. Aventurina je uspela da dobije kraljevsko pokroviteljstvo, a ja sam sve to prenela svetu kroz niz veličanstvenih letaka rasutih po gradu, koji nam svakog dana domame nove mušterije. Međutim, čak ni ja neću moći da smislim priču koja će oprati *Čokoladno srce* ako se šegrtkinja toliko razljuti da počne da bljuje vatru na javnom mestu.

Da, to je mali problem kad imate najbolju drugaricu koja je zapravo zmaj, a koju je putujući kulinarski čarobnjak pretvorio u ljudsko biće i pritom joj usadio malo kulinarske magije. Njena transformacija je dosad svima bila korisna, jer je njena porodica gigantskih zmajeva sklopila savez s našom prestolonaslednicom – prvi savez zmajeva i ljudi u istoriji – a Aventurina je našla novi dom u *Čokoladnom srcu*. Pa ipak, iako sam pisala letak za letkom o toj velikoj pobjedi, duboko u sebi osećala sam strah.

Otkad je Aventurina naučila kako da koristi svoje novostečene moći i pretvara se ponovo u zmaja kad god poželi, samo sam čekala kada će je neko dovoljno iznervirati da izgubi kontrolu nad tom veštinom – jer onaj što je izmislio izraz *vatrene temperament*, svakako nije imao na umu zmajeve.

Moram da budem tamo da je sprečim da se to desi – i to ne samo zbog Aventurine.

„Moram da idem.“ Okrenula sam se da pođem, ostavljajući onaj divni čokoladni krem netaknut.

Pre nego što sam stigla da otvorim vrata ka glavnoj sali, Horst je podigao pogled s letka i zgrabio me za rukav. „Silke, čekaj!“

Konačno! Stala sam kao ukopana, uprkos predstojećoj krizi, i upitno ga pogledala. „Da?“ Celog dana sam čekala da vidim šta će on reći o mom letku. Jedva sam čekala da čujem koji deo teksta mu je najdraži!

Ali umesto da izrazi divljenje mojoj veštini, Horst se mrštio i preko moje glave gledao u sat. „Ne zaboravi da se vratiš pre jedan“, rekao je. „Po podne imamo mnogo rezervacija i trebaće nam još jedna konobarica za posluživanje.“

„Znam.“ Morala sam da prigušim rezanje vrlo nalik na zmajevsko. Zar me niko ne razume, čak ni ovde? Nisam ja nemarna – nisam ni dete, ma koliko mladoliko izgledala.

Jeste da mi je samo trinaest, ali odrasla sam još one noći kad sam ostala bez roditelja, pre šest godina, na onom strašnom putovanju koje je mene i mog brata Ditera posle toga bacilo u skrpljeni dom na obali reke, da se snalazimo sami kako umemo i znamo... I ma koliko se Diter trudio, ja sam se još od tada starala sama o sebi. Naravno da umem da vodim računa o vremenu!

Prevrnula sam očima, izvukla se iz Horstovog stiska i ljutito zatrupkala nogama. „Ali prvo moram da spasem tog trgovca da ne završi reš pečen!“, doviknula sam pre nego što sam izletela.

Onda sam se sledila, a zatim široko i srdačno osmehnula mušterijama za stolovima u zlatno-narandžastoj glavnoj sali čokoladne kuće, koje su me čudno pogledale. „Ne zaboravite da kažete prijateljima“, dodala sam sa širokim osmehom dok

sam žurno prolazila, „da ste danas jeli najbolju čokoladu u Zmajogradu!“

Zadržala sam taj profesionalni osmeh celim putem kroz čokoladnu kuću, do glavnog ulaza, sve dok nisam prošla i pored velikog izloga *Čokoladnog srca*.

A onda sam poletela.

2.

Čokoladno srce nalazi se tačno u centru četvrti bogatih trgovaca, sa jarkoružičastim i plavim zgradama i raskošnim kočijama na sve strane. To bi trebalo da bude divan prizor po ovako lepom jesenjem danu, ali ja nisam imala vremena da se divim okolini. Pijaca na kojoj Marina kupuje sastojke nalazila se dobra tri kilometra odatle, u sumornom i tesnom Šestom distriktu, gde se nijedna njena otmena mušterija ne bi ni usudila da zađe. Ako krenem širokim krivudavim putem, koji prolazi kroz sve zmajogradske distrikte nalik na ogromnu puževu kućicu, nema šanse da stignem na vreme.

Umesto toga, potrčala sam kroz smrdljive uličice, presecajući prečicom kroz grad. U Zmajogradu je bilo ljudi koji se rode, žive i umru u jednom istom distriktu, a prema svim drugim se ponašaju kao da su neke strane i čudne zemlje. Ali za mene je sve to bilo dom, od sunčanožutog Prvog distrikta u srcu grada, gde je stajala kraljevska palata u neporecivoj zlatnoj divoti, pa do musavog i sivog Petnaestog distrikta, gde su čak i kraljevski vojnici nerado zalazili. Odavno sam naučila da uzane i polumračne uličice, skrivene kao sramotne tajne iza kuća u svakom distriktu, predstavljaju

tajne kapilare Zmajograda, povezujući sve četvrti u živu pulsirajuću celinu.

Morala sam da skakućem tamo-amu u trku da bih izbegla grozne potočiće koji su tekli sredinom ovih uličica. Na nesreću po moju veličanstvenu odeću, od mirisa nisam mogla da pobegnem. Cele nedelje je padala kiša pa su slivnici žuborili i prelivali se od nezdrave gromuljičaste tamne sluzave tečnosti, sastavljene uglavnom od kišnice i sadržaja nokšira, konjske balege i ostalog đubreta. Čak i dok sam zadržavala dah, mogla sam da osetim kako zadah lebdi oko mene i lepi mi se za kožu i odeću.

Ali vredelo je. Kad god bih iskočila iz nekog krivudavog prolaza, stizala sam u potpuno novi svet boja, pun drugačijih ljudi, prizora i mirisa. Iz Trećeg distrikta u Četvrti, pa u Peti.

Eno je!

Velika, stara zgrada od cigle nadnosila se nad mene, a sva vrata u prizemlju bila su otvorena. Iz njih još nije kuljao dim, što mi je donelo i te kakvo olakšanje. Nisam čula ni vriske.

Dakle, nisam zakasnila.

Potrčala sam ka najbližim vratima – i onda začula dobro poznati ljutiti urlik.

Prekasno! Pojurila sam još brže, obuzeta panikom.

Čim sam prošla kroz vrata, tačno sam znala gde stoji moja najbolja drugarica, jer su svi ostali bežali od nje u sve širem polukrugu. Svi trgovci su bili krupni i snažni, uključujući i žene, jer su navikli da nose teške sanduke i da se nadmeću na licitacijama za svaki tovar začina i sastojaka sa raznih strana sveta, ali u tom trenutku svi su složno uzimali natraške, okrenuti tako da im ne vidim lica.

„Čik ponovi to što si rekla za Marinu?“, urliknuo je poznati glas iza središta polukruga.

Auuuuu!

Ako postoji nešto što važi za sve zmajeve, onda je to urođena potreba da iz sve snage brane svoju teritoriju. Prema tome, niko ne sme da napada Aventurininu teritoriju, koja trenutno podrazumeva *Čokoladno srce*, a i Marinu, Horsta i mene u njemu.

Bilo je trenutaka kada sam zaista likovala zbog toga. Kad bih ležala budna usred noći pod mojim okrpljenim šatorom na hladnoj džombastoj zemlji kraj reke, dok je vetar zviždao kroz tanke platnene zidove, a stotinu drugih ljudi se meškolojilo i šušalo oko mene, to saznanje – da ma šta se desilo, ja sad pripadam Aventurininom jazbini, i da će ona učiniti bukvalno sve da me zaštiti, uključujući tu i zube, kandže i vatru – ispunjavalo me je srećom i dubokom zahvalnošću.

Ali ovo nije bio takav trenutak.

Ovo je bio jedan od onih trenutaka kad mi dođe da vrištim iz sveg glasa ne bih li ulila bar malo zdravog razuma u divlji mozak svoje najbolje drugarice. Zato što su zmajevi ponekad *nemoguće tvrdoglavi!*

Duboko sam udahnula, spustila glavu, progurala se kroz najbližu grupu trgovaca i našla se u pustom središtu sa osmehom na licu.

„Ah, tu si!“ rekla sam Aventurini.

U prvi mah nisam shvatala šta je to nateralo sve da se uplašeno odmaknu od nje. Da, bilo je jasno da će pući od ljutnje, naravno. Držala je pesnice stegnute i svojim neobičnim zlatnim očima namršteno gledala čoveka koji je ostao u sredini polukruga. Doduše, njena nova tirkizno-narandžasta haljina bila je toliko drečava da bi svako ustuknuo od užasa... da i ne pominjem kratku crnu kosu koja joj je

štrčala na sve strane jer je odbijala da napusti kuhinju čak ni na toliko da se ošiša...

Ali dajte, ljudi, pa ima je jedva metar i žilet. Šta im je svima?

A onda sam na zidu iza nje primetila pokret i sama progutala knedlu.

Zato, dakle...

Eto šta im je: uplašili su se senke koja se pružala iza sitne i namrštene male devojčice... senka je na moje oči rasla sve više i više, šireći se preko pijačnih tezgija i zida iza nje, sve dok se nije nadnela nad celu pijacu, s ogromnim repom koji je gnevno šibao i divovskim vilicama koje su kezile.

Čak i na senci, Aventurini zmajevski zubi bili su zastrašujući.

Među ljudima se proneo užasnut šapat. Ja sam istupila, prekrstila ruke i pogledala je najstrože što mogu – jer ja sam znala da postoji nešto što je Aventurini važnije i od odbrane svoje jazbine.

„Nadam se da si nabavila tu glavu šećera za Marinu“, rekla sam joj. „Kaže da joj treba odmah, inače će nova tura čokolade propasti.“

„Nova... šta?“ Aventurina je zatrepkala kao da se budi iz sna. Okrenula se i pogledala me, a njena senka, ogromna i veoma zmajevska, okrenula se prema meni zajedno s njom. „Ma o čemu to govoriš? Već smo napravile kolače od kuvane čokolade. A u njih ionako ne ide šećer.“

„Pa onda je za čokoladni krem? Ili za toplu čokoladu?“ Slegla sam ramenima, pazeći da mi lice ostane vedro. „Hej, nisam ja stručnjak za čokoladu! Stvarno ne znam o čemu je tačno govorila, ali sam videla da se Marini žuri jer će nešto čokoladno biti upropašćeno ako se ne vratiš odmah.“

Aventurina se namrštila, ali sam videla da sam uspela. Čokolada joj je bila važnija od svega ostalog. Senka se već smanjivala kad se ponovo okrenula ka krupnom čoveku u sredini polukruga. „Već bih pošla nazad da *ovaj* nije rekao...”

„Sigurna sam da mu je već iskreno žao zbog toga.“ Strogo sam pogledala trgovca. „Hoćete li lepo dati mojoj drugarici pristojnu glavu šećera? A možda da i refundirate deo cene, u znak izvinjenja što je gubila vreme zamenjujući onu šuplju glavu koju ste, sasvim sam sigurna, slučajno prodali Marini?”

Za trenutak sam pomislila da će biti razuman. Gledala sam ga kako drhtavo i duboko udiše. Onda je pogledao iza Aventurine. Zmajeva senka je nestala. Aventurina je ponovo bila šegrtkinja od dvanaest godina, s kratkom kosom i ružnom haljinom. Prosto sam videla kako mu se raspoloženje menja dok je bacao pogled na druge trgovce, koji su sve to ćutke gledali, i shvatio da je opet suočen samo sa dve devojčice.

Prekrstio je mišićave ruke na grudima, začkiljio plavim očima i zagledao se u mene. „Ja mislim“, rekao je, „da je tvoja drugarica opasna po okolinu i da remeti mir. Možda bi trebalo da pozovemo gradonačelnikovu stražu da to reši.“

O, ne! Ne, ne! U glavi je počelo da mi tutnji od panike dok su se trgovci oko njega premeštali s noge na nogu i mrmljali nekakvu saglasnost. Aventurina se već ponovo preteći kezila.

Gradonačelnik mrzi našu čokoladnu kuću, oduvek ju je mrzeo. Ako ga sad umeša u ovo, biće opšta propast.

Zato sam nakrivila glavu, podigla obrve i blago se obratila trgovcu šećerom. „Jeste li sigurni da je to dobra ideja? Znaite čiju ona zaštitu uživa, zar ne?”

Glas kojim mi je odgovorio ličio je na režanje, baš kao i Aventurinčin maločas. „Ako misliš na one zmajevе...”

Ups!

Šuškanje i žamor oko nas pretvorili su se u muk, kao da se oglasio signal za uzbunu. Odjednom je na čitavoj pijaci zavladala mrtva tišina, a napetost je bila prosto opipljiva.

Osetila sam da mi se ruke ježe. *Ovo ne valja.*

Dobro sama poznavala ovakvo raspoloženje mase. Suviše dobro. Posle mnogo godina života na obali, naučila sam da ga osetim u vazduhu kao upozorenje, jer moj komšiluk, „otpad s rečne obale, neželjen čak i u sopstvenim zemljama“ – uvek bi bivao prvi okrivljen za sve što ne valja u celom gradu.

A kada se uplaše, ljudi uvek nađu nekog na kog će usmeriti bes...

Odjednom su svi govorili uglas.

„Lete nad našim gradom kao da je njihov!“

„Plaše nam decu!“

„Svakog časa će početi da jedu i nas!“

„Čula sam da će kralj početi da prinosi ljudske žrtve, i to na stepeništu palate.“

„A zna se odakle će biti te žrtve! Sigurno ne iz otmenog Prvog distrikta, a ne! Oni će...“

„Ma šta to govorite?“ viknula je Aventurina. Zadihano je gledala oko sebe trgovce u polukrugu, namrštena od neverice. „Kako ste samo blesavi! Zmajevi neće nikoga pojesti! Oni *brane* grad. Štaviše, zmajevi uopšte i ne jedu ljude, bar ne više!“

Ajoj! Zaustila sam da je zaustavim, ali je bilo prekasno. Sada su svi počeli da viču, a ovog puta su svi vikali jedno isto.

„Ne više?“

Nikad, ali nikad, ne šaljite zmaja na diplomatsku misiju.

Nakašljala sam se i namestila očajnički osmeh. „Ako biste bili...“

Ali trgovac šećerom je već krenuo napred, lica crvenog od ljutnje, držeći prst uperen u Aventurinu. „Misliš da sam blesava, je li? E pa svi mi znamo da si ti u šemi s tim čudovištima! Ako misliš da možeš...”

„Čekaj!“, ciknula sam i skočila između njega i svoje drugarice. Ona je zarežala, pokušavajući da me zaobiđe, ali sam je šutnula u cevanicu da je zaustavim, i to prilično jako. „Slušajte me dobro ovamo! Nisam govorila o zmajevima!”

Ja sam visoka za devojčicu – i za svoje godine – ali sam i dalje morala da zabacim glavu da bih pogledala trgovca u oči. Osećala sam da me u grudima steže sve jače i jače dok se oko nas sklapao krug ljutih lica, ne ostavljajući nam izlaz.

Ne opet!

Neću da se ponovo osećam tako bespomoćno! Odavno sam to obećala sebi.

Imala sam sedam godina kada sam prvi put osetila u vazduhu mučni ukus opasnosti: gnevnu gomilu koja se pretvara u rulju. Tada sam već ostala bez roditelja i bez ikakve iluzije o bezbednosti. Tu dugu zimsku noć provela sam drhteći kraj brata i naših komšija, zbijena iza zaštitnog zida gradske straže, dok su razjareni građani spaljivali naše šatore i rušili naše ulične tezge, uvereni da je nestašica hrane usred zime poledica našeg dolaska u grad.

Ali sad više nisam bila ta bespomoćna mala devojčica. *Nisam*. Bila sam junakinja slavne priče, i moja priča će imati srećan kraj!

Ako moja prva pretnja nije bila dovoljno zastrašujuća, ostaje mi samo još jedna. Samo su se jedne osobe u celom Zmajogradu plašili više i od zmajeva.

„Govorila sam o prestolonaslednici!“, rekla sam.

Trgovci oko mene su stali kao ukopani. Po prvi put sam videla oklevanje u očima čoveka koji je Marini podvalio šuplju glavu šećera.

Aha, eto vam ga sad!

Duboko sam udahnula, nadajući se da će moja druga-rica nastaviti da ćuti. Morala sam da smislim veoma dobru priču, i to brzo!